

הסרט הכתום / חברים מקשיבים

כבר כמה חודשים הוא צמוד לתיק שלי. הוא מלווה אותי לכל מקום. הוא הלך איתי לישיבה ולסניף, לכפר מימון ולתל אביב, לצעדה באופקים ולכנס החברתי בכיכר ספרא. כמעט ולא זזתי בלעדיו. עכשיו, כשעושה רושם שהכל אבוד, הגיע הזמן להיפרד ממנו.

ניגשתי אליו בצעדים שקטים ואיטיים. הוא היה שם, כרגיל, באותו מקום. קשור לתיק. הוא נראה קודר מתמיד. עצוב, כואב ובעיקר מושפל. לא יהיה פשוט לדבר אליו עכשיו. ברגישות ובנחישות, אמרתי לעצמי.

- זהו זה, אמרתי לו. הסרט נגמר. הגיע הזמן להיפרד.

הוא שתק.

- אני יודע שקשה לך. גם לי. אל תהיה מיואש, עשית הרבה מאוד בחודשים האלה. המאמץ שלך לא היה לשוא, גם אם התוצאות עדיין לא נראות לעין. אבל הגיע הזמן שתלך לחפש לך דרך חדשה משלך...

הוא עדיין שתק. נו באמת, איזו מין דרך חדשה יכול סרט למצוא לעצמו. לאן הוא יכול ללכת עכשיו?

- בסדר, אמרתי. אני מבין שאין לך לאן ללכת עכשיו. אל תדאג, תוכל להישאר אצלי בבית. אמצא לך מקום של כבוד בחדר שלי. תוכל להתנוסס שם, כעדות חיה על כל הסיפור הנורא הזה. בכל ערב, לפני שאלך לישון, אני אראה אותך. ואזכר. ולא אשכח. אבל בשביל זה, אני צריך להוריד אותך מהתיק...

והוא בשלו. אני יכול לתלות אותו בחדר שלי, השאלה היא איפה. הסתכלתי מסביבי. עיני קלטה מיד את לוח השנה של גוש קטיף. חודש אב מעוטר בתמונה גדולה מהשרשרת האנושית. בצד יש כיתוב על ט"ו באב, על האהבה והאחדות. אני לא רוצה להוריד את הלוח הזה מהקיר, גם לא בשנה הבאה.

- רק תגיד לי מה אתה רוצה שאעשה בך, אמרתי. תגיד לי. תענה לי. חיזקת אותי בכל השעות הקשות, לפחות תגיד לי איזו מילה עכשיו!

הוא לא ענה. זה לא אופייני לו. הוא אף פעם לא שתק. לפעמים הוא אפילו היה צועק. כשהייתי הולך ברחוב, או נוסע באוטובוס, ולא אומר דבר – הסרט היה מדבר בשבילי. הוא היה זועק: תראו! אני כאן! ואני לא מוכן להיכנע מפני אף אחד! תספידו אותי, תשמיצו אותי, תדביקו עלי תוויות, אבל אני לא אשבר ולא אפסיק לרגע להתנוסס בגאון, בכל מקום! כן, הסרט תמיד אמר בקול רם את מה שאני פחדתי להוציא מפי, או שלא ידעתי איך לומר זאת. מי ימלא את מקומו עכשיו? מי יאמר לכל הסובבים אותי את מה שאני חושב? מי יזעק את זעקת השבר הנוראה? ומי יצעק בקול את מחשבותי במאבקים הבאים?

לפתע הרים הסרט את עיניו, והביט בי. מבט חודרני. מבט נוקב. מבט שיכול לדבר ללא פה, ואפילו ללא עיניים. אל תעשה זאת, אל תפריד בינינו. המאבק הזה לא נגמר, הוא רק מתחיל. אתה הרי יודע את זה. לכל אורך המאבק ידעת שזו רק ההתחלה, אבל היית חייב להתגונן מפני חרב העקירה. עכשיו, כבר אינך מתגונן. עכשיו אתה התוקף. לא את אחיך אתה תוקף, אלא את מי שהסית אותם בך. כוחות הרוע והטומאה, כוחות הארס והשנאה, ומעל כולם – כוחות הריק והואקום. כוחות הכלום. הכלום הגדול שמאיים לשבור את רוחנו, לזרוע בנו אדישות, לשכנע אותנו שאין לנו תקווה, ואין מקום לחזונות נשגבים ושאיפות עליונות.

אל תוריד אותי! אני אאבק למענך. אני אלחם את מלחמתך. אני אגיד לכולם שלא אבדה תקוותנו, ולא ויתרנו על חזון מדינת ישראל השלמה, המושלמת. אני אלחם איתך למען הצביון היהודי, למען ערכי המוסר, למען המדיניות החברתית, למען האחדות והתקווה. תוכל לעצב אותי מחדש, או לצבוע אותי בכל מיני גוונים, אבל לא תוכל להוריד אותי. אני אהיה איתך עד הרגע האחרון, והרגע הזה יגיע עוד הרבה זמן. אבל הרי אנחנו לא מפחדים מדרך ארוכה, נכון?

שתקתי. שנינו הבטנו אחד בשני. שלחתי את ידי והידקתי את הקשר בין הסרט לתיק. כל מה שהיה עד עכשיו, אלה רק הקדמות ופרסומות. עכשיו הסרט..

